

UKRAINIAN LABOR NEWS

PRINTED AND PUBLISHED WEEKLY BY THE WORKERS AND FARMERS PUBLISHING ASSOCIATION, LIMITED, A JOINT STOCK COMPANY, INCORPORATED UNDER THE LAWS OF MANITOBA, AT ITS HEAD OFFICE AND PLACE OF BUSINESS, AT THE CORNER OF FRITCHARD AVENUE AND MCGREGOR STREET IN THE CITY OF WINNIPEG, MANITOBA.

Subscription per year \$4.00

Telephone: 51 465

УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТІ

газета для робочого класу — виходить три рази на тиждень: у вівторок, четвер і суботу.

Видає Робітничо-Фармерське Видавниче Товариство, закорпороване в Манітобі. Редакція, адміністрація і друкарня містяться в Українським Робітничим Домі, на розі вулиць Фрічард і Макгрегор, у Вінніпегу, Ман.

Передплата на рік \$4.00

Адреса:

UKRAINIAN LABOR NEWS

Cor. Fritchard Ave. and McGregor St., Winnipeg, Man., Canada.

ЗАЯВА

Контрольної Комісії Дев'ятого З'їзду Товариства Український Робітничо-Фармерський Дім, вибраної з'їздом для контролювання книжок і рахунків Комітету Допомоги Жертвам Повені на Західній Україні.

Ми, нижерепісані члени й членкині Контрольної Комісії, вибраної Дев'ятим Всеукраїнським З'їздом Товариства Український Робітничо-Фармерський Дім для перевірки книжок і всіх рахунків та ресітів центрального Комітету Допомоги Жертвам Повені на Західній Україні (в Галичині й Буковині), який складався з представників центрального комітету українських робітничо-фармерських організацій та з представників української робітничо-фармерської преси й вінніпегських відділів ТУРФДім і Р.З.Т. — подаємо до відома делегатів і делегатов Дев'ятого З'їзду ТУРФДім та цілого українського робітничого й фармерського населення Канади наступну заяву:

Ми перевірили всі книжки, рахунки й ресіти Комітету Допомоги Жертвам Повені й найшли їх правильними й в повному порядку;

Ми стверджуємо, що до дня 21. січня 1928 року рахунки загальних приходів Комітету виказали, що жертв на руки Комітету влинуло \$24,938.47, як цей був поквитовано в "Українських Робітничих Вістях" з 21. січня 1928 року.

Загальний рахунок Комітету Допомоги Жертвам Повені представляється так: По день 10. листопада 1927 р. вилановано на допомогу жертвам повені до старого краю \$19,400.00; за пересилку грошей в американській валюті телеграфічно й поштою заплачено \$193.28. Інші видатки Комітету були такі: поштові марки \$220.00 (Комітет розіслав до передплатників робітничо-фармерської преси поперех 10,000 листів з дістами для збирання фонду.); інші дрібні видатки, як на рахунку та протоколярні книжки, печетки, телеграми, зміна чеків з банку і т. ін. вноситься разом \$29.43. В касі комітету є зараз \$5,094.86.

Повторення:

Вилановано до старого краю \$19,400.00
Пересилка грошей 193.28
Поштові марки 220.00
Ріжні інші видатки 29.43
На руках марки 90

Разом \$19,843.61

В касі Комітету 5,094.86

Разом \$24,938.47

Поквитовані приходи в "У.Р.В." 21. січня 1928 року \$24,938.47

На всі ці рахунки є правильні ресіти й викази. Що-ж до самих розходів, то, перевіряючи всі книжки і ресіти, заявляємо, що ці розходи провадилися з найбільшою ошадністю. Як свідчать повищі цифри й ресіти, що одиницями розходами, на які витрачено більшу суму, були поштові етемплі. Ці розходи були неминучі, бо тільки завдяки розсиланню поперех 10,000 листів до поодиноких передплатників української робітничо-фармерської преси Комітетові пошастило зібрати таку поважну суму грошей на допомогу жертвам повені. Поза цим розсилали ще листи й відозви до організацій окремих паукунків.

Вся праця в центральному Комітеті Допомоги Жертвам Повені провадилася товаришами цілковито безплатно.

Надто велику прислугу зробила Комітетові і усій цій великій гуманітарній справі українська робітничо-фармерська преса, а "Українські Робітничі Вісті" зокрема. Українська робітничо-фармерська преса не тільки безплатно обслуговувала на своїх сторінках всю кампанію допомоги жертвам повені, але всі роботи в друкарні Робітничо-Фармерського Видавничого Товариства — друкування об'явок, листів, ковертів, лист, летючок і т. ін. виконувалися безплатно і на папері видавництва. Даючи таку велику матеріальну й моральну підтримку Комітетові, робітничо-фармерська преса заощадила для справи допомоги жертвам повені ще найменше кілька соток доларів.

Перевіряючи основно всю працю Комітету, всі книжки, рахунки й ресіти та подаючи повищий звіт до загального відома всім робітничо-фармерським організаціям та всім жертводавцям — ми, нижерепісані, заявляємо, що всякі закиди ворогів працюючих мас Комітетові Допомоги Жертвам Повені на Західній Україні — провокаційно-злобні закиди збанкрутованої петлюрівщини — є цілковито безосновні й розраховані лише на баламучення несвідомих елементів.

Ми перевірили сотки виказів надісланих із старого краю делегатов Комітету, тов. І. Навізівським, з розподілу допомоги в потерпілих селах Підкарпаття різних повітів. На цих виказах є назви сіл і родин, що отримали допомогу, є їхні власні підписи та підписи місцевих комітетів, і на основі цих виказів стверджуємо, що старокраєвий Робітничо-Селянський Комітет, розв'язаний польською владою, переводив допомогу чесно й совісно, даючи її найбільшому й найбільш потерпілому населенню.

На основі перевірки цих виказів, як і всіх листів надісланих на руки канадійського Комітету, стверджуємо, що польська влада заборонила діяльність старокраєвого Робітничо-Селянського Комітету не за комуністичну пропаганду, але за його велику гуманітарну працю, заборонила його діяльність лише тому, щоб позбавити куска хліба, щоб виморити голодом і холодом найбільш бідну частину робітничо-селянського населення Галичини.

Заяву польського консула і його прислужників в канадійській англійській пресі, виданих з приводу численних протестів українських робітників і фермерів проти розв'язання Робітничо-Селянського Комітету у Львові, є подорою провокацією та брудним наклепом на Робітничо-Селянський Комітет у Львові і на робітничо-фармерські комітети допомоги в Канаді. Ця негідна заява польського консула розрахована лише на очереження Робітничо-Селянського Комітету у Львові та на виправдання перед канадійською публічною опінією злочинського вчинку польської поліції і влади.

ЗАЯВА

ДЕВ'ЯТОГО З'ІЗДУ ТУРФДІМ В СПРАВІ ДОПОМОГИ ЖЕРТВАМ ПОВЕНІ В ЗАХІДНІЙ УКРАЇНІ.

Вислухавши звіт секретаря-скарбника Комітету Допомоги Жертвам Повені на Західній Україні, т. М. Шатувського, та звіт місцевої й вибраної з'їздом комісії, що контролювала книжки й рахунки Комітету, —

Дев'ятий З'їзд Товариства Український Робітничо-Фармерський Дім одобрив в цілости працю Комітету Допомоги Жертвам Повені, як також вислання у зв'язку з цією допомогою до старого краю свого представника т. І. Навізівського.

Дев'ятий З'їзд ТУРФДім складає на цьому місці ширшу й докладну за пильну працю всім членам і членкиням Комітету в центрі, українській робітничо-фармерській пресі, всім комітетам на місцях та всім українським робітникам і фермерам, які так щедро відкупилися на допомогу своїм потерпілим братам в старому краю.

Дев'ятий З'їзд ТУРФДім з обуренням відкидає подлі провокаційні наклепи на Комітет провадимої українсько-петлюрівської преси, яка вірно вислужувала польському консулу, як також п'яту брехливу заяву в англійській пресі польського консула і його прибічників.

Дев'ятий З'їзд ТУРФДім, який репрезентує собою українськи працюючі маси Канади, однодушно протестує в їх імені проти розв'язання польською владою Робітничо-Селянського Комітету у Львові й проти розв'язання таких же комітетів на місцях; протестує проти наїзду на комітет та проти арештування його членів і домагається негайного їх звільнення та повзволєння цему Комітетові провадити далі його велику гуманітарну працю.

За президію з'їзду:

Іван Бойчук, голова; Д. Лобай, А. Білецький і В. Мойсюк, секретарі.

КРИВАВА ПІЛСУДЧИНА.

Вороги Радянського Союзу всіх мастей та національностей ніколи не цурались ніяких засобів для боротьби проти цієї ненависної їм держави. Одним з таких засобів є ширення у ворожий нам пресі ріжних наклепів на комуністів та Радянський Союз і приписування їм всіх подій, що трапляються в буржуазних державах через соціальні суперечності.

Почесне місце серед цих держав належить Польщі. Немає газети, що не гавкала-б на Червоний Схід Подлянщини від меншовицького "Робітника" і кіначою фашістським "Голосом Правди", всі вони у цьому солідарні.

А про білий терор в Польщі не писали й не пиш ніодна у-годовська, ніодна буржуазна газета. Не думає, що в Польщі немає терору. Коли-б зібрати всі факти знущань та вбивств у дефензивах, можна-б написати багато-томний твір, читати який можна хіба тільки людям з дуже сильними нервами.

І це не є окремі випадки, проти яких бореться уряд або засуджує їх громадянство — ні, це система, яку проводили й проводять всі уряди Польщі.

Пілсудський зробив почин. 1919 р. за першого польського уряду Пілсудського-Морачевського (П.П.С.) у Польщі вбито членів легації Радянського Червоного Хреста. З того часу в Польщі було вже 14 урядів. Всі вони, беручи владу в свої руки, урочисто заявляли, що головне їхнє завдання — це внутрішній спокій республіки. З цього починалось урядування — цим і кіначалося. Збільшувалась тільки кількість політичних в'язнів вдвоє, втроє та удосконалювались методи тортури.

Під натиском громадської думки в Польщі та за кордоном, сойм у 1924 р. обрав комісію, яка повинна була перевірити у якому становищі перебувають політичні в'язні у польських в'язницях. Комісія, не зважаючи на те, що більшість її складу була реакційна, та не зважаючи на ріжні перешкоди в її праці протягом 2-ох років, зібрала дуже неприємні для "демократичної республіки" матеріали. За звітом комісії в березні 1926 р. в Польщі

було, із загальної кількості населення в 27 мільонів, 2 проц. в'язнів, при чому коло 6 тисяч в'язнів політичних. Отже Польща має найбільше в'язнів за всі європейські держави і кількість ця день у день збільшується. За останніми даними в Польщі за час від 1. січня до 1. жовтня 1927 р. вбито самовільно поліції в дефензивах 13 осіб і поранено 589. Відбулося за цей час 79 політичних процесів, на яких засуджено 713 осіб, з них 6 осіб на смерть, 10 на домертне ув'язнення, а решту на 5,127 років. Найбільші процеси відбуваються на Волині, де судять одночасно десятки й сотні. Волинь уже залянула собі назву польської Сибіри. На Волині та на Поліссю перебуває кілька сот-петлюрівців, більшість яких уже має польське мандатство і всі вони "щось роблять", "з чогось живуть".

Коли на Західній Україні, а часто тепер і в Польщі поліція не може позбутися якоїсь негідної їй людини, — вона посилає її на Волинь. Там вона сидить 1 1/2 — 2 роки у слідчій в'язниці серед жалких об'єктів, відірвана цілком від світа, а за цей час прокуратура готує акт обвинувачення, інструктує свідків, тих, що із чогось живуть і вже перед процесом кожен знає на скільки кого засудять.

Після процесу засуджених вивозять до познанських в'язниць, щоб звільнити місце для нових кандидатів, та щоб засудженим важче було втікти з нової в'язниці.

В польських в'язницях перебуває тепер до 20 тисяч політичних в'язнів, з них близько 7 тисяч комуністів. Тепер у Польщі почалась передвиборча кампанія і кількість арештованих значно збільшилась. Це вже випробована в Польщі метода боротьби проти комуністів та взагалі всяких опозиціонерів. Перед всякими виборами чи то до сойму, чи до громадських самоврядувань, кас хорих і т. д. поліція арештує всіх активніший елемент, щоб позбавити маси керівництва. На допомогу поліції організовано фашістські бойові загони, які розганяють мітинги та зібрання, вбивають окремих осіб, нищать приміщення та

друкарні своїх ворогів. Уряд ніби не втручається у цю, як він називає, політичну боротьбу партій та йому й не треба втручатися, бо озброєні від ніг до голови бандити, з орами на шапках, можуть бешкетувати, грабувати та вбивати безкарно. Борються з цими погромщиками трудно, бо їх підтримує поліція і коли робітники наслідують виступити проти них, поліція жорстоко розправиться з смільчаками.

Теперішня Польща — це країна середньовічної інквізиції, де під гаслом оборони цивілізації від більшовизму розбивають своїх підданих черепи, відбивають легени, виривають волосся, ломають ребра, викручують пальці, вбивають шпильками за нігті то-що. Це має бути протиротуа проти комуністичної зарази.

Х. Приступна.

ІНДІЯ ЗА НЕЗАЛЕЖНІСТЮ.

Кожний день приносить нові тривоги англійському імперіалізму. На зміну тимчасовим і недовготривалим успіхам приходять смуга заколотів і заворушень в усіх краях неосвяченої британської імперії. На цей раз великого клопоту завдає Англії прославлена "перлина Сходу" — Індія.

Як гім серед ясного неба пролунали на весь світ постанови індійського національного конгресу. У виразних і твердих словах відзначив конгрес своє становище до англійського панування: "Наша мета — незалежна Індія".

Треба знати, якими угодівськими стежками досі йшла індійська буржуазія, щоб зрозуміти все революційне значення гасла боротьби за незалежність.

Ще так недавно визнанням керівником індійського визвольного руху був Ганді, що стримував революційну енергію трудящих, висуваючи програму пасивного (беззбройного) опору. Коли керівництво рухом перейшло до партії сваджайстів, що втілювала мрії і змагання турбулентної буржуазії, помітної зміни не сталося. Ше живі були ілюзії (необгрунтовані сподівання) про можливість шляхом переговорів домогтися деяких реформ.

От, ніби відповідаючи на настирливі домагання індійського народу, Англія признає комісію для розгляду проекту індійської конституції. Комісія створена в Лондоні і до складу її ввійшло кілька делегатів від "опозиції його величності" — Партії Праці.

Індії дали право відрядити до комісії кількох своїх делегатів, що звичайно не мали-б ніякого впливу на наслідки роботи комісії з англійською більшістю.

НА "ВІДЧИТІ" УКР. БІЛОГВАРДІЙЦЯ.

Пару місяців тому назад, я мав нагоду бути на "відчитті" М. Січинського, який говорив поперех дві години й ніхто з присутних не міг віддатися, чого Січинський хотів. Він говорив проти всіх, але не сказав нічого про те, чого він хотів.

В середу, 18-го січня, запросили трансконський "просвітянин" до себе Н. Я. Григорієва, члена шаповалівської групи есерів, яка зараз має свій осідок на пражському смітнику в Чехословаччині. Коли я йшов на "відчитті" цього справжнього українського білогвардійця, то думав, що буду слухати друга М. Січинського. Але я помилився. Січинський був шиділий в своїй бесіді, багато похвалявав своїх противників та признавав те, що конче треба-було признати. Білогвардієць Григорієв через цілий час своєї промови крутив, брехав, що аж часами сумління душило його й він загикував.

Найбільший російський монархіст і чорносотенець завидував-би Григорієву, який почув, як він так підо й отверну виступає проти уряду працюючих Радянської України. Видно, що Григорієв був вже

Але всі ці "ліки" Пілсудського не допомагають. Революційний рух в Польщі шириться і ми можемо бути певні, що пролетаріат, під керівництвом компартії, виконає завдання, яке перед ним поставила історія. Вибори до громадських самоврядувань у Варшаві, де комуністи збрали 77 тисяч голосів, такі самі вибори в Лодзі — 54 тисяч голосів за комуністів та вибори до громадських самоврядувань на Західній Україні, доказують, що пролетаріат Польщі на Західній Україні та Західній Білорусі перестав бути пасивним. Він сам починає творити свою долю. Пролетаріат готується до рішучої останньої боротьби з своїми класовими ворогами. до боротьби за владу, і він її здобуде.

Хоча конгрес і не дав ясних директив про способи боротьби з Англією, вказавши лише на бажаність бойкоту англійських товарів, проте його робота свідчить про невинне лівиння індійської буржуазії. Протест проти готування війни з С.Р.С.Р., ухвалений конгресом, теж дає доказ революційних прагнень індійської визвольного руху.

Індійський пролетаріат не має поки слова в політичному житті країни. Його годусу не чути на національному конгресі. На першому етапі руху перед веде буржуазія. Тому слід пам'ятати, що справа революції в непевних руках. Сьогодні головний ворог для буржуазії англійський імперіалізм, завтра вона може скерувати вогонь на робітників, як це було в Китаї.

Молода індійська компартія безперечно зробить з цього правильні висновки. Поки буржуазія на ділі бореться з імперіалізмом, треба підтримувати окремі виступи, що раз по раз посилюють масам недостатність і подоланість тактики національного табору. Коли-ж індійська буржуазія схибить з революційного шляху або спробує договоритися з англійським імперіалізмом, тоді компартія може самостійно повести робітничо-селянські маси на боротьбу під гаслом національного і соціального визволення.

Пролетар.

ШЛЯХОМ УГОДОВСТВА.

Тиждень засідали досвідчені політики на з'їзді французької соціалістичної партії. Виступали "праві" і "ліві", гаряче сперечалися, і все для того, щоб зійтися на єдиний угодовський платформі, де немає і натяку на соціалізм.

Почали з фінансової програми. Треба було за всяку ціну виправдатися перед виборцями за нездійснені обіцянки. На виборах 1924 року соціалісти кинули гасло податку на капітал і взагалі фінансового натиску на буржуазію. В передвиборчій об'єднаній кампанії обіцяно виборцям перекласти податковий тягар на великий капітал, звільнивши трудящих від розплати та величезні витрати на імперіалістичну війну.

Обіцянки лишилися на папері. Від лівих фраз підчас перших урядів лівого, бляку французької соціалісти перейшли до мовчазної підтримки велико-буржуазного уряду Пуанкаре.

Як же пояснити повний крах своєї політики?

З важким серцем каялися соціалістичні ватажки в своїх колишніх "гріхах". Ганили самих себе за сміливий і з їхнього погляду безпорадний плян оподаткування буржуазії. Винували свою неспроможність захистити на недоторканий буржуазний гаманець.

Надалі вирішили не захоплюватися такими недосяжними проектами. Фінансова мудрість виявилася в ухваленню скромному побажанні збільшити ставки прибуткового податку. Це звичайно нічим не ріжниться від програми першої лінійної ліво-буржуазної партії.

Ще огидніші постанови ухвалено в питанні про виборчу тактику. Кому віддати перевагу — комуністам чи буржуазним партіям?

Довго тревали балачки. Всі роли було добре розподілено. Де хто доводив, що всетаки краще йти з комуністами, інші відверто наполягали на безумовній спільці з буржуазією. Та під кінець всі, як і слід було чекати, помирилися.

З'їзд власне нічого не вирішив, обмежившись плагіатними фразами про "співробітництво з ріжними партіями залежно від місцевих умов". Та значно звичай французьких соціалістів, можна з певністю ствердити, що в своїх передвиборчих комбінаціях вони охоче підуть на спільку з буржуазією, аби провадити ненависних кандидатів коопартії.